

i een Klasse; men hvor man tillige fik en ret betydelig Lønforhøjelse.

Præsteforeningens Forslag gik ud paa, at der skulde begyndes med en Mindsteløn paa 4 800 Kr. for alle Embeder, stigende med 600 Kr. hvert tredje Aar indtil 7 200 Kr., dog skulde Begyndelseslønnen for dem, der ikke var fyldt 30 Aar, kun være 4 200 Kr. Desuden skulde der gives et Befolkningstillæg, beregnet for hver 500 Mennesker udover 1 000 Mennesker i et Sogn, med 400 Kr.; der skulde være indtil 3 saadanne Tillæg, saa at denne Indtægt kunde løbe op til 1 200 Kr. Endvidere foresloges der et Arealtillæg for hver Sats udover et vist Areal, som Sognet omspændte. Af saadanne skulde der være 3 Tillæg paa 100 Kr. Endvidere nogle Tillæg, naar Folketallet gik over 4 000. Det kunde i alt løbe op til 800 Kr., naar Befolkningstallet naaede 8 000, for saa vidt der ikke forud var givet noget i Arealtillæg.

Det forstaas, at de her foreslaaede Lønninger betød en ret betydelig Forhøjelse. I det kirkelige Udvalg var sikkert alle enige om, at de gerne undte Præsterne saa gode Kaar, som i det hele taget Forholdene tillod; men paa den anden Side var der ogsaa Enighed om, at det ikke var en heldig Tid til at komme og tale om betydelige Lønforhøjelser. Derfor kunde det kirkelige Udvalg ikke tiltræde det Forslag, som Præsteforeningen kom frem med. Men med Hensyn til den anden Side af Kravene, det, at man gerne vilde ind under en anden Lønningsordning, saaledes at Præsterne kun fik en Lønningsklasse, fandt Udvalget af forskellige Grunde ikke at kunne afvise det. Først og fremmest kunde det ikke helt afvises, naar det fra Præsteforeningens Side blev sagt, at den Maade, hvorpaa Præsterne kaldes, efter Indstilling af Menighedsraadene, i Virkeligheden fører til, at Præsterne kommer ind under andre Vilkaar med Hensyn til Forflyttelse end andre Embedsmænd, og at det derfor kunde ske, at en Præst ganske uforskyldt, selv om han var godt egnet til at være Præst og godt kunde være kvalificeret til at opnaa Embede i en bedre Lønningsklasse, alligevel kunde blive siddende. Det var den ene Side af Sagen; den anden Betragtning var den — og det forekommer mig at være en ganske rigtig Betragtning —, at naar en Tjenestemandsklasse har Forhandlingsret, da skal de i særlig Grad have Ret til at blive hørt, naar de udtaler sig om Ordningen indenfor deres Stand med Hensyn til Fordelingen af de Lønningsmidler, der bliver tilstaaet dem. Jeg tror, det er rigtigt, at naar de har Forhandlings-

ret, saa maa det først og fremmest sige, at de paa det Punkt har Ret til at komme med Krav fremfor overfor det Spørgsmaal, hvor højt Lønningerne i det hele taget skal sættes.

De to Betragtninger førte til, at det kirkelige Udvalg mente, at man maatte tage et vist Hensyn til de Ønsker, der var fremsat. Udvalget gik derfor noget ind paa den Tankegang, ikke paa den Maade at forstaa, at det kirkelige Udvalg gik med til at foreslaa, at København og hele Landet skulde ind under en Lønningslov, ej heller saadan at forstaa, at Embederne udenfor København blev slaaet fuldstændig sammen under en ensartet Lønning, men der blev, som det fremgaar af det kirkelige Udvalgs Beretning, foreslaaet, at der skulde gives 125 Embeder udenfor den almindelige Ordning en højere Løn, en Løn af 7 500 Kr., stigende hvert tredje Aar med 600 Kr. indtil 8 700 Kr. Hvad de øvrige Kald, baade Sognekald og residerende Kapellanier i Købstæderne, angaar, blev der foreslaaet en Begyndelsesløn af 4 200 Kr., stigende hvert tredje Aar med 360 Kr. til 6 720 Kr. Dertil optoges saa Tanken om Befolkningstillæg, ganske vist ikke i den Udstrækning, som det var ønsket af Præsteforeningen, men under den Form, at der gives indtil 3 Tillæg à 300 Kr., beregnet for hver paa-begyndt 1 000 udover 1 500 Mennesker. Det vil ses, at der er en ret betydelig Indskrænkning ogsaa paa dette Punkt, idet der nu først begyndtes, naar der er et Folketal af over 1 500 Mennesker, og kun gives et Tillæg for hvert 1 000 Mennesker i Stedet for som foreslaaet af Præsteforeningen for hver 500. Endvidere foresloges det, at der skulde gives Tilladelse til at oprette et Par Stiftskapellanier, og at disse Stiftskapellaner skulde staa til Raadighed for Stiftets Præster under Sygdomstilfælde, Ferier o. s. v. Endelig foresloges nogen Lønningsforhøjelse f. Eks. med Hensyn til Provstelønningerne, noget, jeg dog ikke skal dvæle ved. Jeg mener, at man kan sige, at i Øjeblikket er det ikke det rette Tidspunkt til at sætte Lønningsforhøjelser paa Dagsordenen, og der er derfor ikke nogen Grund til at dvæle længe ved disse Spørgsmaal.

Alt i alt resulterede det Forslag, som det kirkelige Udvalg fremsatte, og som var særlig baseret paa at imødekomme det Ønske, der var fremsat om en anden Fordeling, i en Lønningsforhøjelse paa ca. 7 pCt. At Ministeren ikke har ment at kunne antage Forslaget og denne Stigning, kommer sikkert ikke overraskende, heller ikke for